

[Aksel Larsen.]

der kom fra regeringens side, fremsatte tilbud om at afhjælpe regeringens vanskeligheder. Ansvarret må naturligvis helt og fuldt blive regeringens; men desværre skal regningen betales af befolkningen og erhvervslevet her i landet og naturligvis i første række af arbejderbefolkningen.

Det er rigtigt, at det kan kaldes at majorisere; men jeg bestrider ikke regeringspartierens ret til at gennemføre, hvad de har flertal til. Jeg vil blot konstatere, hvad jeg har gjort tidligere, at det væsentlige af, hvad der er gennemført af det nuværende folketingsflertal og den nuværende regering, står i den mest skærende disharmoni til, hvad de pågældende partier og politikere lovede befolkningen før valget, og hvad vælgerne kunne forvente af dem, hvis man gav dem flertal. Derfor har man vel lov til at formode, at selv om der fortsat er majoritet her i tinget for regeringen og for den politik, denne regering er sindet at gennemføre, er det vist uhyre tvivlsomt, om dette flertal overhovedet er til stede blandt vælgerne mere.

Sigsgaard: Vi kan ikke medvirke til disse lovforslag, heller ikke til nedsættelsen af restaurationsafgiften i en situation, da befolkningens nødvendigeste forbrug skal ekstrabeskattes.

Jeg må lige tilføje, at jeg ikke er enig med den socialdemokratiske ordfører i, at den tidligere regerings politik var særlig fremragende. Den havde jo det til fælles med den nuværende regerings politik, at den først og fremmest havde til hensigt at ramme almindelige lønindtægter, og det til trods for at lønmodtagernes økonomiske stilling i forhold til andre befolkningsgrupper år for år er blevet forringet, uanset hvilken regering landet har haft.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg skal her ved tredje behandling kun komme ind på nogle ganske få statsfinansielle betragtninger. Det er jo således, at denne lovgivning mest har været diskuteret ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt, men dens gennemførelse beror i høj grad også på den statsfinansielle stilling.

Det budget, der blev forelagt i november, er udviklingen løbet fra. Det viste sig, inden

folketinget blev opløst, at prisstigningerne i det danske samfund i efteråret havde været stærkere, end man havde forudset ved budgetlægningen og derfor ville belaste statsudgifterne yderligere både med hensyn til løn-, omkostnings- og prisstigninger med et beløb på omkring 400 mill. kr. Hertil er kommet de yderligere udgifter, som den daværende regerings beslutning om at nedsætte kronens værdi har påført staten i form af renteudgifter, prisudgifter og forskellige andre udgifter til dækning af landbrugets devalueringstab, i alt vel også ca. 400 mill. kr. Til dette er føjet et løfte, som også tidligere er givet om at hjælpe de vanskeligt stillede kommuner ved overgangen til et skattesystem uden kommunal fradragsret; det har belastet statsudgifterne yderligere med 50 mill. kr. Vi står altså derfor for den kendsgerning, at det budget, der blev forelagt i november, i alle tilfælde ville være belastet med 850 mill. kr., og det er alvorligt, når man ikke kan inddrage en dyrtidsportion, hvilket naturligvis ville have lettet statsudgifterne noget. Disse penge skal dækkes, og derfor har regeringen gennemført de besparelser, som er tinget bekendt.

Men yderligere ønsker jeg at tilføje, at det finansår, vi går ud af, ikke vil optræde med det budgetterede overskud, men med et underskud på 100-200 mill. kr.; det endelige beløb kan ikke fastlægges endnu. Jeg kan tilføje, at statens mellemværende med Nationalbanken fra udgangen af februar måned i fjor til udgangen af februar måned i år er ændret således, at det nettotilgodehavende, staten havde i Nationalbanken i februar i fjor på 800 mill. kr., ved udgangen af februar i år er blevet til en nettogæld på 200 mill. kr.

Jeg har gerne villet fremsætte disse synspunkter, fordi jeg tror, at tingets medlemmer, hvor uenige vi kan være om mange ting vedrørende denne lovgivnings samfundsøkonomiske virkninger, vel ikke kan mene, at vi skal gå ind i det næste finansår med et ret stort underskud på statsfinanserne. Med den købekraftstilførsel, der finder sted her omkring 1. marts, vil det næppe være tilrådeligt, om statsfinanserne enten var helt neutrale eller direkte medvirkede til købekraftsudpumpning.

Derfor har det været regeringens opfattelse, at det er nødvendigt at skabe et over-